

## Ο Άγιος Αντώνιος ο Μέγας

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)



Αντώνιος, τον οποίον οι Άγιοι Πατέρες ανακήρυξαν Μέγα, γεννήθηκε επί εποχής Δεκίου, το έτος 251 (έτος σνά) στην πόλη Κομά της Άνω Αιγύπτου, κοντά στη Μέμφιδα, από πλούσιους αλλά ευσεβείς χριστιανούς γονείς. Από την παιδική του ηλικία τον διακατείχαν η αυτάρκεια η ολιγάρκεια και η εσωστρέφεια ένεκα των οποίων και δεν θέλησε να μάθει γράμματα ούτε να συναναστρέφεται με άλλα παιδιά προκειμένου “να μην αισθάνεται σύγχυση και ανάγκη φροντίδας”, ακολουθούσε όμως τους γονείς του συστηματικά σε εκκλησιασμούς όπου και έδινε ιδιαίτερη προσοχή στα ιερά αναγνώσματα..Όταν σε ηλικία 18 ή 20 ετών έχασε τους γονείς του απέμεινε με την μικρότερη αδερφή του, αναλαμβάνοντας ο ίδιος την φροντίδα του σπιτιού τους.

Έξι μήνες μετά το θάνατο των γονιών του ο Αντώνιος άκουσε στην εκκλησία την Ευαγγελική περικοπή της πρόσκλησης του πλουσίου νέου, στην οποία αναφέρεται ότι ο Χριστός είπε: “πώλησόν σου τα υπάρχοντα και δος πτωχοίς και έξεις θησαυρόν εν ουρανών, και δεύρο ακολουθεί μοι” (Ευαγγέλιο του Ματθαίου ιθ΄ 21). Συγκινημένος από την ευαγγελική αυτή περικοπή, διένειμε την περιουσία 300 εύφορων κτημάτων του στους φτωχούς. Επίσης, εμπιστεύτηκε την αδερφή του σ΄ έναν παρθενώνα ανατροφής (δεδομένου ότι μοναστήρια δεν υπήρχαν ακόμα), ενώ ο ίδιος αφού χάρισε προηγουμένως και το σπίτι του, αποσύρθηκε σ΄ ένα κελί που έκτισε ο ίδιος σε απομονωμένο μέρος πλησίον του χωριού του. μιμούμενος κάποιον γέροντα ασκητή που έτυχε να γνωρίσει και να θαυμάζει για την αρετή του.

Ο ίδιος αποσύρθηκε στην έρημο όπου έζησε ασκητικά, παραμένοντας έτσι μακριά

από υλικούς πειρασμούς και διαφόρων κοινωνικών συμπεριφορών. Κατά τον χρόνο αυτό επισκεπτόταν διάφορους άλλους ασκητές που θαύμαζε την αρετή τους όπου ως “σοφή μέλισσα” επέλεγε τα άνθη της συλλέγοντας το “πνευματικό νέκταρ” της ηθικής και της αρετής. Ασκούμενος έτσι στην αγρυπνία και την προσευχή και εξ ανάγκης στη νηστεία, τρώγοντας μία φορά την ημέρα περί τη δύση του Ηλίου, ή κάθε δύο μέρες ή και τέσσερις, μόνο άρτο και αλάτι και νερό. Παράλληλα ασχολιόταν με εργόχειρο που αντάλλαξε με τα απαραίτητα επιβίωσης, τρώγοντας ελάχιστα κάθε μέρα, ενώ τα επίλοιπα συνέχιζε να τα χαρίζει σε πτωχούς. Έτσι σ’ αυτό το διάστημα ασχολούμενος με την ανάγνωση ιερών κειμένων παρέμεινε σ’ όλους αγαπητός, πράος, και θαυμαστός. Ποτέ δεν υπερηφανεύθη αλλά ούτε και φιλονίκησε ή λύπησε κανέναν.

Έπειτα από είκοσι ολόκληρα χρόνια σκληρής ασκήσεως πνευματικού αγώνα, ακατάπαυστης προσευχής και φοβερών πειρασμών, παρουσιάστηκε για πρώτη φορά σε ανθρώπους. Η αποδοχή που είχε ήταν ευρύτατη και μάλιστα έρχονταν σε αυτόν για να τους θεραπεύσει ακόμα. Θεράπευε τους ασθενείς ου προστάζων, αλλά ευχόμενος και τον Χριστόν ονομάζων. Αργότερα πήγε κοντά στα ερείπια ενός φρουρίου και κατοίκησε σε σπήλαιο χωρίς να τον βλέπει κανένας και χωρίς να δέχεται κανέναν παρά μόνο έναν γνωστό του, ο οποίος του έφερνε κάθε έξι μήνες ψωμί για ολόκληρο το εξάμηνο. Νυχθημερόν έκανε ασκητικούς αγώνες με τους οποίους νέκρωσε τα σκιρτήματα των παθών, έφτασε στο βαθμό της απάθειας, υπερβαίνοντας τα όρια της ανθρώπινης φύσης.

Το 311, στους φοβερούς διωγμούς των χριστιανών που οργανώθηκαν την εποχή του Μαξιμιανού εγκατέλειψε το ερημητήριό του και έδωσε τη σκληρή μάχη του πιστού κατά της ειδωλολατρίας και της απάτης. Το ίδιο έγινε σαράντα χρόνια αργότερα όταν σε ηλικία εκατό χρονών κατήλθε για μια ακόμη φορά, στην Αλεξάνδρεια, για να καταπολεμήσει την αίρεση του Αρείου. Είχε αλληλογραφία με το Μεγάλο Κωνσταντίνο και τους γιους του οι οποίοι τον σέβονταν βαθύτατα και ζητούσαν τις συμβουλές του. Μαρτυρείται ότι, ενώ ο Άγιος βρισκόταν ακόμα στη ζωή, έβλεπε τις ψυχές των ανθρώπων που εξέρχονταν από το σώμα τους, καθώς και τους δαίμονες που τις οδηγούσαν.

Ο Μέγας Αντώνιος κοιμήθηκε το 356 μ.Χ. Πρόβλεψε με θαυμαστή ακρίβεια το θάνατό του, ο οποίος συνέβηκε σε ηλικία “εγγύς ετών πέντε και εκατόν”. Η μνήμη του γιορτάζεται στις 17 Ιανουαρίου. Μία από τις τελευταίες επιθυμίες του Οσίου ήταν να μη φανερωθεί ο τόπος της ταφής του. Ωστόσο, οι μοναχοί που ασκήτευαν κοντά του έλεγαν ότι κατείχαν το ιερό λείψανό του, το οποίο επί Ιουστινιανού (το 561 μ.Χ.), κατατέθηκε στην Εκκλησία του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου στην Αλεξάνδρεια και από εκεί αργότερα, το 635 μ.Χ., μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη.

Πηγή: [optiko.net](http://optiko.net)